

[Alfred Kristensen.]

trods alt udtaler udvalget sig om hver enkelt paragraf. Jeg kan tilslutte mig de udtalelser, der dér er fremsat, men når dette udvalg regner med at ville arbejde videre og udarbejde en betænkning, så kan det godt være, at denne betænkning vil blive meget omfattende, når udvalget allerede nu er fremkommet med så fyldige foreløbige udtalelser. Men man skal aldrig tage hverken sorg eller glæde på forskud — vi må jo se på det til sin tid.

Der er dog en ting, jeg gerne vil nævne i dag. I underbilaget til helbredsudvalgets betænkning foreligger en udtalelse fra skoleoverlæge Knud Bojlén. Hvis det problem, han berører, skal tages op til en så grundig revision, som der her stilles i udsigt, er jeg ikke sikker på, at det fortsat vil gå så stilfærdigt og godt med skolelægeordningen, som det gør nu. Det drejer sig om lokaler til skolelægearbejdet. Skoleoverlægen siger herom, at der opføres nu adskillige central-skoler ude i landkommunerne, og ved de fleste af dem findes der ikke noget lokale for skolelægen. Jeg har den modsatte opfattelse. I det amt, hvor jeg er medlem af skoledirektionen og derfor følger disse spørgsmål, hver gang der skal bygges en skole, bestræber man sig efter min opfattelse virkelig på at få løst problemet vedrørende lokaler til skolelægen. Jeg mener endda, at man udviser stor opfindsomhed for at få virkelig gode og tidssvarende lokaler til undersøgelse af børnene, samtidig med at man søger at undgå, at disse lokaler de fleste af årets dage skal stå ubenyttet hen — for det er jo det, der er problemet. Jeg synes, man er ved at nå frem til en kombination, som jeg tillægger stor værdi, hvorfor jeg vil advare imod at gå for hårdt frem, hvorved man kan komme til at ødelægge den naturlige udvikling på dette område. Vi er fra alle sider klar over, at man ved en, skal vi sige blot nogenlunde stor skole ikke ud i al fremtid kan klare sig med et klasselokale til disse lægeundersøgelser, men så længe udviklingen går i den rigtige retning, vil jeg som sagt gerne mane til nogen forsigtighed på dette område.

Der foreslås kun enkelte ændringer af loven. I 1946 var man i den høje rigsdag enig om, at amtslæger ikke kunne være

skolelæger. Det var for så vidt en principiel afgørelse, der blev truffet. Nu har man den modsatte opfattelse, og der stilles forslag om, at det pågældende afsnit i § 9 ophæves, således at amtslæger fremtidig også kan være skolelæger. Det er som sagt en principielt ny stilling, man indtager. Jeg tror, den er rigtig, men det er altså en anden opfattelse end den, man havde for 10 år siden.

Der er i øvrigt ikke ændringer af væsentlig art. Hvad angår sygeplejersker, sundhedsplejersker o. s. v., betyder de foreslåede refusionsregler kun, at man lovfæster den almindelige praksis. Hertil kommer, at der nu foreslås 50 pct. refusion i forbindelse med ansættelse af en skoleoverlæge, hvad der ikke i fuldt mål er gældende i øjeblikket. Endelig åbnes der også mulighed for, at en skoleoverlæge eventuelt kan bestride 2 amter. Det er jo meget naturligt, at man har skoleoverlæger i København og i de store købstæder, medens det kan være af mere tvivlsom værdi i de små skoler ude i amtskommunerne; men når man nu taler om, at en skoleoverlæge eventuelt skulle kunne bestride 2 amter, er jeg ikke længere sikker på, at denne foranstaltning vil blive benyttet — men muligheden er altså til stede.

Jeg er endelig blevet gjort opmærksom på, at der fra kommunal side visse steder ikke er fuld tilfredshed med § 11 vedrørende afholdelse af udgifter for børn fra visse private skoler. Dette må give anledning til, at vi overvejer spørgsmålet i et udvalg; ellers havde jeg for mit vedkommende været rede til på mit partis vegne at foreslå, at man skulle stemme for lovforslaget, som det foreligger, uden udvalgsbehandling.

Jeg anbefaler lovforslaget til velvillig behandling.

Ladefoged: Det foreliggende lovforslag har mit partis fulde interesse, og det gør den naturligvis ikke ringere, at loven kom til verden under en venstregering.

I § 13 i loven af 12. juli 1946 om skolelæger foreskrives, at loven skal forelægges rigsdagen til revision senest i rigsdagssamlingen 1956-57. Loven har altså nu været gældende i 10 år — i praksis har den dog ikke været gældende i alle landets skoler i